

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεσμούς μητρός σου» στί-
χον γὰρ χαρίτων ἔζη σὴ κορυφῇ, καὶ κλειὸν χρῶσασον περὶ σὴ τραχύλῳ.»
Παροιμία Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Ἡμέρη ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΓΩΓΕΑ

- 'Εν 'Αθήναις δραχ. 6.
- 'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις » 7.
- 'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ » 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- 'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- 'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- 'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

ΜΙΘΟΛΟΓΙΑ.

Ἐὰν συνέβαινέ ποτε, ἀγαπητά μου παιδιά, νὰ ὑπάγητε εἰς μίαν ὠραίαν πεδιάδα πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, διὰ νὰ περιπατήσητε καὶ ν' ἀναπνεύσητε καθαρὸν καὶ εὐώδη ἀέρα μιᾶς θερινῆς ἑσπέρας, ἠθέλητε βεβαίως εὐχαριστηθῆ ἀπὸ τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει τὴν ὠραν ἐκείνην ἢ τόσον μεγαλοπρεπῆς καὶ ζωηρὰ φύσις· ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς τὰς ἐξοχὰς παρατηρεῖ τις λειβάδια κατάχρυσα ἀπὸ ἄνθη, ὠραῖα δένδρα φορτωμένα ἀπὸ ὠρίμους καρπούς, μικρὰ δάση κατάπικνα, ὅπου ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου δὲν δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ· ἐνόητε στέκεται τις διὰ νὰ θαυμάσῃ τὰ διαφανέστατα κύματα ἐνὸς ποταμοῦ, ἢ διὰ ν' ἀκούσῃ τὸ μουρμουρητὸν ὠραίου τινὸς ρύακος, ὁ ὁποῖος χύνει τὰ νερά του εἰς τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον, καὶ ὅλα ταῦτα λαμβάνουσι περισσοτέραν ζωὴν, ἀπὸ τὰ διάφορα ποίμνια, τὰ ὁποῖα ἔρχονται νὰ ποτισθῶσιν εἰς τὰ διαυγῆ ἐκεῖνα ὕδατα, καὶ ἀπὸ τὸ κελᾶδῆμα μυρίων μικρῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα κευμμένα ἐντὸς τῶν φύλλων τῶν δένδρων προξενουσιν εὐάρεστον ἁρμονίαν.

Εἰς αὐτὴν τὴν ὠραν δὲν ἠσθάνητε πόσον ὁ ἀήρ ἔχεινε δροσερὸς ἐκ τῆς ἐλαφρᾶς πνοῆς τοῦ ἑσπερινοῦ ἀνέμου; Δὲν παρετηρήσατε ἀφ' ἐνὸς μέρους τὸν ἥλιον, ὁ ὁποῖος ἡμισκεπασμένος κάτωθεν τοῦ φλογεροῦ ὀρίζοντος, μᾶς ἀναγκάζει ἀκόμη νὰ χαμηλώνωμεν τὰ ὀμμάτια, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου ἡ σελήνη ἀναφαίνεται ἀπὸ τὰ βουνὰ ὡς μέγας δίσκος ἀργυροῦς, εἰς τὸν ὁποῖον ἀντανακλῶνται αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες τοῦ δύοντος ἡλίου; Τοῦτο δὲν ἐφάνη καὶ εἰς σᾶς, καθὼς καὶ εἰς ἐμέ, θέαμα τερπνὸν καὶ θαυμαστὸν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, εἶμαι βέβαιος, ὅτι μὲ λύπην σας ἠθέλητε ἀποστρέψαι τὰ βλέμματά σας;

Λοιπὸν, μικροὶ μου φίλοι καὶ φίλαι, ἡ εἰκὼν αὐτῆ, ἡ ὁποῖα παρουσιάζεται τόσον μεγαλοπρεπῆς εἰς τὸ κλίμα τῶν τόπων ἡμῶν, εἶναι ἀκόμη μεγαλοπρεπέστερα εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, δηλαδὴ, ἐκεῖ ὅπου ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. Ἐκεῖ ὅλη ἡ ἀτμοσφαῖρα φαίνεται περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἐν σκέπασμα φωτεινόν· τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, ὅταν κινῶνται, φαίνονται ὅτι σκεπάζονται ἀπὸ σπινθῆρας· οἱ ὀφθαλ-

μοὶ τοῦ ἀνθρώπου βλέπουσι μὲ θαυμασμὸν τὴν καταπρασίνην χλόην· εἰς ἀτμὸς γλυκὺς καὶ δροσερὸς συγχρόνως κατέχεται ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων· οἱ καρποὶ, τοὺς ὁποῖους συνάζουσιν ἐκεῖ, εἶναι νοστιμώτεροι ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας· τὰ γεννήματα εἶναι ἀφθονώτερα, καὶ ὄχι μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ, (διὰ νὰ ἐκτιμῶσιν οἱ ἄνθρωποι κάλλιον τὰ δῶρα, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ θεὰ Πρόνοια ἐπλούτισε τὴν εὐδαιμόνα ἐκείνην μερίδα τῆς γῆς), ὑπάρχουσι τόποι, ὅπου ἐξαπλοῦνται βάλτοι· δυσώδεις ἢ ἀμμώδεις ἔρημοι, κατὰ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, χωρὶς δένδρα, χωρὶς χλόην, ὅπου ποτὲ οὔτε σταγὼν βροχῆς ποτίζει τὴν γῆν, καὶ ὅπου πνέουσι κατὰ περιόδους, δηλαδὴ κατ' ἐποχάς, ἄνεμοι σφοδροὶ λεγόμενοι ΕΤΗΣΙΑΙ, οἱ ὁποῖοι μετατοπίζουσιν ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο μέρος ὁλόκληρα βουνὰ ἀμμου.

Ἔθεν εἰς τὴν Ἀνατολήν, μικροὶ μου φίλοι, τὸ θέαμα τῆς φύσεως ταύτης, τῆς τόσον ποικίλης καὶ γονίμου ἤρχισε νὰ κτυπᾷ εἰς τὰ ὀμμάτια τῶν λαῶν ἐκείνων, οἵτινες δὲν εἶχον τὴν εὐτυχιάν, ὡς ἡμεῖς, νὰ γνωρίζωσι καὶ ν' ἀγαπῶσι τὸν ἀληθῆ Θεόν· οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, ὅσον ἀγροῖκοι καὶ ἂν ἦσαν, ἐνόησαν μετ' ὀλίγον, ὅτι τὰ θαύμασια ταῦτα, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐφαίνοντο μὲ τόσην σοφίαν κατασκευασμένα, δὲν ἐδημιουργήθησαν μόνα των, καὶ δὲν ἐσυντηροῦντο κατὰ τύχην· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν πολλὰ ἀμαθεῖς, ἐφαντάσθησαν, ὅτι ὅσα πράγματα διήγειραν τῶν θαυμασμῶν των, ἦσαν ἔργα χιλιάδων θεῶν διαφόρων.

Διὰ τοῦτο ἐπίστευον, ὅτι ἡ γῆ, ἡ ὁποῖα τοὺς ἔτρεφε μὲ τοὺς διαφόρους καρπούς της, ἦτο μία καλὴ θεὰ, μήτηρ κοινὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων· ὅτι ἡ θάλασσα ἔμενεν εἰς τὴν κοίτην της διὰ τῆς δυνάμεως ἐνὸς θεοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκυβέρνηα κατὰ τὴν θέλησίν του· ὅτι εἰς τοὺς ποταμούς, οἵτινες ἐπότιζον τὰ λιβάδια των, ἦσαν θεότητες εὐεργετικά· ὅτι ὁ ἥλιος πρὸ πάντων, τὸ μέγα ἐκεῖνο ἄστρον, τὸ ὁποῖον μᾶς δίδει τὸ φῶς, καὶ διὰ τῆς θερμότητος τοῦ ὁποῖου ὠριμάζουσι τὰ γεννήματα, ἦτο ἀνώτατος θεός, ἔχων γυναῖκα ἢ ἀδελφὴν τὴν σελήνην μὲ τὸν ἀργυροειδῆ δίσκον της. Ἐπὶ τέλους δὲν ὑπῆρχεν ἀνοησία, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐφαντάσθησαν, καὶ τὴν ὁποῖαν ἐθεώρουν λογικωτάτην.

Ἀφοῦ ὁμως ἄπαξ συνέλαβον τοιαύτην ἰδέαν περὶ θεῶν, δὲν περιω-

ρίσθησαν ἕως ἐδῶ· τὰ δάση, οἱ ἀγροί, αἱ ἄβυσσοι τῆς θαλάσσης, οἱ ἀστέρες, οἱ ὅποιοι λάμπουσιν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ οἱ ὅποιοι σχηματίζουσι τοὺς λεγομένους ἀστεριτισμούς, ἐγεμίσθησαν ἀπὸ θεότητος, τὰς ὁποίας ἐπολλαπλασίασαν ἐπ' ἅπειρον. Ἐκαστον δένδρον εἶχε τὴν θεότητά του, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ ζῆ καὶ ν' ἀποθνήσκῃ μετ' αὐτοῦ, ἕκαστον βυάκιον ἀφιερῶθη εἰς μίαν *Ναϊάδα*, δηλ. νύμφην τῶν ὑδάτων. Ἰπῆρχον θεαί, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν ἐπροστάτευε τὰ ἄνθη, ἡ δὲ τοὺς καρπούς, καὶ θεός τις τὰ ποιμένα. Ἐπὶ τέλους πᾶν δῶρον, τὸ ὅποιον ἐδίδεν ἡ θεία Πρόνοια, ἐτίθετο ὑπὸ τὴν προστασίαν θεότητός τινος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδον καὶ ἐν ὁποιοῦνδήποτε σχῆμα, καὶ ἀνήγειρον εἰς αὐτὴν βωμούς.

Ἔως τότε λοιπὸν ἡ μὲν εὐγνωμοσύνη μόνη ἐδημιούργησε θεούς, ὁ δὲ φόβος καὶ τὰ παθήματα ἐφαντάσθησαν ἄλλους ἀνήγειραν ναοὺς εἰς τὸν θάνατον, εἰς τὴν πανώλην, εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὴν τρικυμίαν, εἰς ὅλας τὰς μάστιγας, αἱ ὁποῖαι κατερημώνουσι τὴν ἀνθρωπότητα καὶ καταστρέφουσι τὸν κόσμον. Ἐλάτρευσαν θεοὺς κακοὺς, καθὼς ἐλάτρευσαν καὶ θεοὺς ἀγαθοὺς, τὸ κακὸν παρέστησαν διὰ προσώπων, ὅπως παρέστησαν καὶ τὸ καλόν· αἱ τέχναι, αἱ ἐφευρέσεις τῶν ἀνθρώπων εἶχον τοὺς ἐφευρετάς, τοὺς προστάτας θεοῦ των· ἔπειτα καὶ αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἔκαμον καλόν τι εἰς τοὺς ὁμοίους των, καὶ τέλος, μερικὰ ζῶα βλαβερὰ ἢ ὠφέλιμα εἰς τινὰς τόπους, ἔλαβον θείας τιμὰς· μετ' ὀλίγον καθεὶς λαὸς ἐφαντάσθη ἰδιαιτέρους θεοὺς, τοὺς ὁποίους ἐλάτρευε κατὰ βούλησιν, ὥστε ἐν διαστήματι ὀλίγων αἰῶνων ὑπῆρχον εἰς ὅλην τὴν γῆν ἅπειροι θεότητες παντὸς εἶδους, εἰς τὰς ὁποίας ἐπρόσφερον θυσίας, καὶ διὰ τὰς ὁποίας ἔκτισαν ναοὺς.

Τῆ ἀληθείᾳ, καλοὶ μου φίλοι, οἱ θεοὶ οὗτοι, ὅσον ἀθανάτους καὶ ἂν τοὺς ὑπέθετον οἱ λατρευταί των, δὲν ἦσαν πολλὰ τέλειοι· ἦσαν καὶ αὐτοί, ὡς καὶ ἡμεῖς, ὑποκείμενοι εἰς λύπας, εἰς θυμόν, εἰς ἀσθένειαν, εἰς ἀδυναμίαν, εἰς ψεῦδος, εἰς ὅλα τὰ λάθη καὶ τὰς δυστυχίας τοῦ γένους ἡμῶν· ἐδιηγοῦντο δι' αὐτοὺς παντὸς εἶδους μύθους γελοιοδεστάτους, καὶ τῶν ὁποίων ἡ διήγησις θὰ φανῆ παραδόξος καὶ

εἰς σὰς ἀκόμη, οἱ ὅποιοι εἴσθε παῖδες καὶ κοράσια χωρὶς πολλὴν πείραν.

Ἡ δὲ ἱστορία ἡ ἀναφέρουσα τὰ ἀποδιδόμενα εἰς αὐτοὺς τοὺς θεοὺς ἔργα, τὴν μορφήν καὶ τὴν λατρείαν αὐτῶν τῶν θεῶν ὀνομάζεται *Μυθολογία*, καὶ αὐτὴν θέλω σὰς διηγοῦμαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, διὰ νὰ δύνασθε νὰ καταλαμβάνητε κάλλιον ἀργότερα τινὰς ἐκ τῶν διηγήσεων, τὰς ὁποίας θέλετε εὐρίσκει εἰς ἄλλα βιβλία. Ἡ ἱστορία αὕτη δὲν θὰ ἦναι ἀληθινή, σὰς τὸ λέγω, καὶ δικαίως τὴν ὀνομάζουσι Μῦθον, ἀλλὰ τὰ καλῶς ἀνατετραμμένα παιδιὰ πρέπει νὰ τὴν γνωρίζωσιν ἐξ ἅπαντος, καὶ σὰς παρακινῶ νὰ τὴν ἀκούσητε μετὰ προσοχῆς, διότι καὶ διασκεδαστικὴ εἶναι καὶ διδακτικὴ.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΙΟΝ ΚΙΒΩΤΙΟΝ.

Μία χωρική γυνὴ εἶχε παρατηρήσει, ὅτι πρὸ καιροῦ κάποιος ἐπιτήδειος κλέπτης ἐδεκάτιζε ποτὲ μὲν τὰ αὐγά της, ποτὲ δὲ τὰς ὀρνιθάς της, ἄλλοτε ἤνοιγε τὸ βαρέλιον τοῦ κρασίου καὶ ἐκένωνεν ὅσον ἤθελε, καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἐγίνοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν ἀφαντα. Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ ποῖος ἦτο αὐτὸς ὁ ἐπιτήδειος τεχνίτης, ἂν καὶ κατέβαλε πολλὰς προσπάθειας νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ.

Τέλος πάντων ἀφοῦ τῆς ἐλειψαν καὶ πολλαὶ θυλειαί, τὰς ὁποίας εἶχε νέσει τὴν προλαβοῦσαν νύκτα, ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ εἰς ἕνα σεβάσμιον ἀσκητὴν, τοῦ ὁποίου ἡ φρόνησις ἦτο γνωστὴ εἰς ὅλους καὶ ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὸν τὴν φθοράν, ἡ ὅποια ἐγίνετο εἰς τὴν οἰκίαν της, παρακαλοῦσα αὐτὸν συγχρόνως νὰ τὴν συμβουλεύσῃ τί νὰ κάμῃ πρὸς διόρθωσιν τοῦ κακοῦ.

Ὁ ἀσκητὴς ἀνθρώπος φρόνιμος, ἀφοῦ ἐσκέφθη ἱκανὴν ὥραν, εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκα· τέκνον μου, μὴ λυπῆσαι· λάβε αὐτὸ τὸ κιβώτιον, τὸ ὅποιον ἔχει θαυματουργικὴν δύναμιν καὶ ἀποδιώκει πᾶν κακόν. Τὸ πρῶτ' καὶ τὸ ἑσπέρας νὰ τὸ περιφέρῃς τοῖς φορὰς εἰς τὸν ἀχυρῶ-

να, εἰς τὴν οἶναποθήκην, εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς οἰκίας σου, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ φυλακτηρίου τούτου, δὲν θέλει σοῦ συμβῆ καμμία πλέον ζημία, καὶ ἔλα πάλιν νὰ με ἰδῆς. Ἡ γυνὴ ἀνεχώρησε γεμάτη ἀπὸ χαρὰν, μὲ τὸ πολῦτιμον κιβώτιον, σκοπὸν ἔχουσα ν' ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλὰς τοῦ ἀσκητοῦ. Τὸ ἑσπέρας, ἀφοῦ διενυκτέρευσε μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ἕρας νήθουσα, ἔλαβε τὸ κιβώτιον καὶ περιήρχετο τὰ δωμάτια, καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς οἰκίας. Τὸ κιβώτιον τῶντι δὲν ἤργησε νὰ θαυματουργήσῃ· διότι εὐθὺς τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο συνέλαβε τὰς ὑπηρετριάς, αἱ ὁποῖαι ἠτοιμάζοντο νὰ τηγανίσωσιν αὐγὰ· τὸ ἀκόλουθον ἑσπέρας ἀνεκάλυψε τὸν ὑπηρετὴν κενώνοντα τὸ βαρέλιον τοῦ οἴνου, τὸ ἄλλο ἑσπέρας εὗρεν ἕνα γείτονα ἔχοντα γεμάτον ἕνα σάκκον ἄχυρα, καὶ ἐν συντόμῳ ἡ ἡσυχία ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γυναικὸς ἐκεῖνης, ἡ ὁποία νομίζουσα, ὅτι τὸ κιβώτιον ἐξ ἅπαντος ἐθαυματούργει, ἔλαβεν αὐτὸ καὶ ἐπέστρέψεν εἰς τὸν μοναχὸν διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τὸ φυλακτὸν, τὸ ὁποῖον τῆς ἔδωκεν.

Ἄλλ' ὁ καλόγηρος θέλων νὰ τὴν ἐκβάλῃ ἀπὸ τὴν ἀπάτην, συνεχάρη μὲν τὴν γυναῖκα διὰ τὸ καλὸν ἀποτέλεσμα τοῦ κιβωτίου, ἀλλ' εὐθὺς ἀνοίξας αὐτὸ τῆς ἔδειξεν, ὅτι ἦτο κενόν, καὶ μόνον εἰς ἕν τεμάχιον χαρτίου ὑπῆρχεν ἡ ἐξῆς σημείωσις.

Κάμτε μόνη τὴν δουλιὰ σου, καὶ κοιμήσου ξένησση.

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΛΠΕΙΣ.

Τέσσαρες μεγάλοι ὄδοι διασταυρῶνται τὰς Ἀλπεῖς ἐκ τῆς Ἰταλίας πρὸς τὴν Ἑλβετίαν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία φέρει πρὸς τὸ ὄρος Ἅγιον Βερνάρδον. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τούτου, ἡ ὁποία κεῖται ὀκτὼ χιλιάδας πόδας ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἔχουσα μίαν φοβερὰν θέαν διὰ τὰς χιόνας καὶ τοὺς βράχους, εἶναι τὸ περίφημον μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου. Τὸ κτίριόν του εἶναι τε-

πράγμων καὶ πετρόκτιστον, κατὰ μόνον καὶ κατοικούμενον ὑπὸ καλόγηρων καὶ σκύλων, οἱ ὁποῖοι διὰ τὴν πρὸς τοὺς ὀδοιπόρους μεγίστην περιποίησιν καὶ φιλανθρωπίαν εἶναι ὀνομαστοὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Τὰ ξύλα, αἱ τροφαὶ καὶ τὰ λοιπὰ ἀναγκαῖα αὐτῶν πράγματα φέρονται ἐκεῖ ἀπὸ τὸ κάτωθεν τοῦ μοναστηρίου χωρίον εἰς ἡμίονους, διὰ τὰ ὁποῖα χρειάζονται καὶ χρήματα πολλὰ καὶ καιρὸν πολὺν. Ὀλόγυρα ὑπάρχουσι φοβεροὶ βράχοι, μία μικρὰ λίμνη, ἡ ὁποία σπανίως ἀναλύει τὸν Αὐγουστον, βάραθρα χιονοσκεπάστα, καὶ λαμποκοποῦντα καθ' ὅλον τὸ θέρος ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἐνῶ δὲ ταῦτα φαίνονται τόσον φοβερά, συζάνουσιν ὁμως κατὰ τὰς μεσημβρινὰς πλευρὰς των βρύα, δηλαδὴ μικρὰ χορταράκια, ὡς εἶδος μελοῦδου, καὶ εἰς τὰς κοιλότητας τῶν βράχων, τὰς ὁποίας αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου κτυπῶσι, φυτρῶνται κυανὰ γαρούφαλα καὶ ἄλλα ἀνθὴ ἀργυροειδῆ, ἐκ τῶν ὁπῶν δύναται τις νὰ συμπεράνη, ὅτι ὁ πλέον ἔρημος τόπος ἐμπορεῖ νὰ προξενήσῃ ἀφορμὴν εἰς τὸν ὀδοιπὸν διὰ νὰ δοξολογήσῃ τὸν Θεόν.

Ἴσως τὸ μᾶλλον ἄξιον προσοχῆς πρᾶγμα τοῦ μοναστηρίου εἶναι οἱ σκύλοι, οἱ ὁποῖοι παίζουσι καὶ πηδῶσιν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς μονῆς. Εἶναι δὲ οὗτοι μεγάλωσμοι, ἔχουσι χυλῶδους καὶ δυνατοὺς πόδας, στήθος πλατὺ, καὶ τρίχας κοντάς. Πολλοὶ ὀδοιπόροι σκεπαθέντες ἀπὸ τὰς ἀγρίας ἐκεῖνας χιόνας χροεωτοῦσι τὴν ζωὴν των εἰς αὐτούς. Ἀπὸ τὸν Νοέμβριον μῆνα ἕως εἰς τὸν Μάϊον, εἰς πιστὸς ὑπηρετῆς συνοδευόμενος ὑπὸ ἐνὸς καλόγηρου, καταβαίνει ἕως εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ ὄρους πρὸς ἀναζήτησιν ὀδοιπόρων. Δύο μεγάλοι σκύλοι παρακολουθοῦσιν ἔχοντες ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ των κρεμασμένας τροφὰς καὶ ἐν βαρέλιον μὲ ποτὸν· τόσον δὲ λεπτὴν ὄσφρησιν ἔχουσιν, ὥστε δύνανται καὶ πολὺ μακρὰν ν' ἀνακαλύψωσι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ν' ἀνεύρωσι τὸν δρόμον ἐν τῷ μέσῳ παχέας ὀμίχλης καὶ ἐνῶ πίπτει πυκνὴ χιών. Ἐνίοτε βλέπει τις τὴν οὐρὰν μόνον τῶν σκύλων τούτων, οἱ ὁποῖοι σκαλίζουσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χιόνας.

Εἰς ἐκ τῶν πλέον ἀξιοσημειώτων καὶ ἀξιολόγων τούτων σκύλων, ἦτο ὁ λεγόμενος Βάρρυσ, ὅστις ἔστωε δέκα πέντε ἀνθρώπου. Ἐκτός

τοῦ βαρελίου, τὸ ὅποιον κρέμαται ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ φέρει πρὸς τοῦ-
τοῖς καὶ ἐπὶ τῆς ράχews του ζεστὸν ἔνδυμα· καὶ ἐὰν ἐνίστε δὲν
κατώρθωνε νὰ διεγείρῃ σημεῖόν τι ζωῆς εἰς τὸν δυστυχεῖ ὁδοιπόρον
διὰ τῆς ἀναπνοῆς του καὶ τῆς θερμῆς γλώσσης του, ἐπέστρεφεν εἰς
τὴν οἰκίαν κρατῶν εἰς τοὺς ὀδόντας κανὲν πρᾶγμα τοῦ ἀνθρώπου,
ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγένετο γνωστὴ ἡ ἀνακάλυψις του. Μίαν ἡμέραν
εὔρεν ἐν ἀτυχῆς παιδίον κοιμώμενον, καὶ σχεδὸν παγωμένον πλη-
σίον τῆς λίμνης Βαστόρας. Ὁ Βάρβυς ἐθέρμανε τὸ παιδίον, ἐξωγοῖ-
νησεν αὐτό, τὸ ἀνέστησε, καὶ φορτωμένος τὸ ἔφερεν εἰς τὸ μοναστή-
ριον, ἀφοῦ προηγουμένως οἱ ὀδηγοὶ του ἔδωκαν εἰς τὸν νέον νὰ πῆ
ἐκ τοῦ βαρελίου. Ποίως δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν χαρὰν τῶν ду-
στιχῶν γονέων, ὅτε εἶδον τὸ παιδίον των;

Ὁ Βάρβυς ἀφοῦ ἤργασθη πολὺν καιρὸν τοιουτοτρόπως, τὸν κατε-
βίβασαν ἀπὸ τὸ ὄρος καὶ τὸν ἔβαλον εἰς ἓν ζεστὸν καὶ κατάκει-
στον δωμάτιον, ὅπου ἐπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς με-
γάλῃν ἀνάπαυσιν· ἀφοῦ δὲ ἀπέθανε, τὸ μὲν σῶμά του ἐτάφη ἐπιμε-
λῶς, τὸ δὲ δέρμα του ἐταριχεύθη καὶ παρεγεμίσθη, καὶ τώρα εὐρί-
σκεται εἰς τὸ μουσεῖον τῆς πόλεως Βέρνης, δηλαδὴ εἰς οἰκίαν, ὅπου
θέτουσιν ὅλα τὰ ἀρχαῖα καὶ συλλογὰς διαφόρων ζῶων ταριχευμέ-
νων. Ἐκεῖ δὲ φέρεται ὡς ζωντανὸς ὁ σκύλος οὗτος ἔχων εἰς μὲν
τὸν λαιμὸν μικρὸν τι βαρελάκιον, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον εἶναι γραμ-
μένα ὅλα αἱ ἀνδραγαθίαι του καὶ ὅλα τὰ ἔργα τῆς φιλοφροσύνης
του, εἰς δὲ τὴν ράχιν του ἐν φόρεμα, καθὼς ἐσυνεθίζον νὰ ὀπλιζο-
σιν αὐτόν, ὅτε ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ πρὸς ἀναζήτησιν, καὶ ὡς ἐὰν ἦναι
ἔτοιμος νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀγαπητὴν του ἐργασίαν.

Ἡ ζωὴ τῶν σκύλων τούτων εἶναι ὀλιγοχρόνιος· διότι ἄλλοι μὲν ἀπο-
θνήσκουσιν ἀπὸ ἀσθένειαν τῶν πνευμόνων, ἄλλοι χάνονται, ἐνῶ βυθί-
ζονται εἰς τὰς χιόνας, καὶ ἄλλοι ἀπὸ ἄλλα συμβεβηκότα. Πολλάκις
ὅμως καὶ ἄνθρωποι καὶ σκύλοι, μὴ δυνάμενοι ν' ἀνθέξωσιν εἰς τόσον
ψυχρὰν ἀτμοσφαῖραν καταβαίνουνσι κάτω εἰς τὰς κοιλάδας καὶ ἀνα-
λαμβάνουσι τὰς δυνάμεις των ὑποκάτω εἰς σκιὰς.

Φαίνεται δέ, ἀγαπητά μου παιδιά, ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὰ

εὐγενῆ ταῦτα ζῶα διὰ νὰ χρησιμεύωσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς πιστοὶ φίλοι, καὶ νὰ λυτρῶνωσι τὰ πλάσματα του ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῶν χιονοσκεπῶν ἐκείνων ὁρέων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους αὐθεμία ἄλλη δύναμις ἦτο ἱκανὴ νὰ σώσῃ τοὺς ἀποπλανηθέντας καὶ χωθέντας εἰς τὰς χιόνας δυστυχεῖς ὁδοιπόρους. Ἄς δοξάσωμεν τὸν ὕψιστον διὰ τὴν πάνσοφον αὐτοῦ πρόνοιαν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΛΤΕΜΟΝΤΗΣ ΕΚΘΕΤΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΥΛΟΝ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΘΗΤΟΥ

ΤΕΧΝΗΣ ΤΙΝΟΣ. (τέλος).

Ἐνθυμοῦ, ὅτι τὰ συμφέροντα τοῦ κυρίου σου πρέπει νὰ ἴναι διὰ σὲ ἱερά· χρεωστεῖς νὰ τὰ υπερασπίζησαι εἰς πᾶσαν περίστασιν. Νὰ μὴ υποφέρῃς νὰ τοῦ κάμνωσι κανὲν ἄδικον, εἴαν δύνασαι νὰ τὸ ἐμποδίσης.

Διὰ τὸ συμφέρον τοῦ κυρίου σου καὶ τὸ ἰδικόν σου τρία πράγματα πρέπει νὰ οικονομῇς μετ' ἐπιμέλειαν φροντίδα. Αὐτὰ δὲ τὰ τρία πράγματα εἶναι τὰ ἐργαλεῖα, τὸ ὕλικόν, καὶ ὁ καιρὸς.

Τὰ ἐργαλεῖα· ὁ τεχνίτης πρέπει νὰ διατηρῇ τὰ ἐργαλεῖά του, ὡς ὁ στρατιώτης τὰ ὄπλα του. Καὶ τὰ ἰδικά σου λοιπὸν ἐργαλεῖα ἄς εὐρίσκωνται εἰς καλὴν κατάστασιν, καλῶς διωρθωμένα καὶ καθαρά. Ἐργαλεῖα μετ' ἐπιμελείας διατηρούμενα καὶ περισσότερον καιρὸν διαρκούσι, καὶ καλλίτερα ἐργάζεται τις μετ' αὐτά.

Τὸ ὕλικόν· διὰ νὰ μάθῃς νὰ κατασκευάζῃς μαχαίρια, ὁ κύριός σου ἐμπιστεύεται εἰς σὲ σίδηρον, καὶ ξύλον, καὶ ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα ὅλα ὁμοῦ ὀνομαζόνται ὕλικόν. Πρόσεχε λοιπὸν νὰ μὴ τὸ σκορπίζῃς εἴτε ἀπὸ ἀνοησίαν, εἴτε ἀπὸ ἀπερισκεψίαν· ἀρκετὰ εἶναι ὅσα χαλᾶς διὰ νὰ γυμνασθῇς εἰς τὴν τέχνην· τὸ ὕλικόν τοῦτο εἶναι ἰδιοκτησίαν τοῦ κυρίου σου, ἢ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τοῦ τὸ ἐδωκαν διὰ νὰ ἐργασθῇ. Λοιπὸν ἤθελες τὸν ἀδικήσει, εἴαν δὲν ὠκογόμεαι πᾶν ὅ,τι κρίνεται ἀπὸ σέ.

Ἐάν τις πρὸς σέ εἴπῃ, ὁ καιρὸς νὰ μὴ χάνῃς τὸν καιρὸν σου· διότι εἰς τὸν μαθητευόμενον ὁ καιρὸς εἶναι ὁ θησαυρὸς τοῦ μέλλοντός του, καὶ ἡ μόνη ἀποζημίωσις, τὴν ὁποῖαν δίδει εἰς τὸν κύριόν του διὰ τὴν διδασκαλίαν του· ὅθεν μεταχειρίζου αὐτὸν εὐσυνειδότης. Ὅταν σὲ στέλλωσιν εἰς θελήματα, μὴ παίξῃς εἰς τοὺς δρόμους. Ἐάν πρόκηται νὰ ἐκτελέσῃς μίαν ἐργασίαν εἰς μίαν ὥραν, μὴ ἐξόδευε μίαν καὶ ἡμίσειαν. Ἐξύπνα ἐνωρίς τὸ πρωὶ καὶ προθύμως.

Πρὸ πάντων, φύλαττε ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θεὸς θὰ εὐλογήσῃ τὰ ἔργα σου. Μιμοῦ τὰ καλὰ παραδείγματα, καὶ ἀποστρέφου τὰ κακά. Προσπάθει σπουδαίως καὶ ἐπιμόμως νὰ κατασταθῇς τίμιος ἄνθρωπος, διότι μεγαλειτέρα εὐτυχία εἰς τὸν ἄνθρωπον δὲν εἶναι ἄλλη, παρὰ τὸ νὰ αἰσθάνηται, ὅτι εἶναι τίμιος.

Ἰγίαίνε, ἀγαπητέ μου Παῦλε, καὶ ἐπαναπαύου πάντοτε εἰς τὴν καλὴν μου πρὸς σὲ διάθεσιν. Ἄλτεμόντης.

ΠΕΡΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ.

Πολλάκις, ἴσως, ἠκούσατε περὶ κροκοδείλων· διὰ νὰ ἔχητε δὲ μικροὶ μου ἀναγνώσταί, ἰδέαν τινὰ περὶ τούτων, θέλω προσπαθήσει νὰ σᾶς περιγράψω τὸ τρομερὸν τοῦτο ζῶον, διὰ νὰ τὸ γνωρίζητε κάλλιον.

Τὸ θηρίον τοῦτο εἶναι ἀμφίβιον, δηλαδὴ ζῆ καὶ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν· τὰ κυριώτερα εἶδη αὐτοῦ εἶναι πέντε, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ τέσσαρα κατοικοῦσιν εἰς τὸν Νεῖλον, περὶ τοῦ ὁποῖου πολλάκις ἐλάλησαμεν, καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ποταμοὺς τῆς Ἀφρικῆς· τὸ δὲ ἄλλο, ὀνομαζόμενον Καϊμάν ἢ Ἀλλιγάτορ, ἔχει τὴν κατοικίαν του εἰς τὰς θαλάσσας καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς τῆς Ἀμερικῆς.

Τὰ διάφορα εἶδη τῶν κροκοδείλων ἔχουσι τὰς ἰδίας ἐξεις, καὶ αἱ μικραὶ διαφοραί, τὰς ὁποίας ἀπαντᾷ τις μεταξὺ των, προέρχονται ἕνεκα τοῦ τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνδιαίτωνται, τῆς προφῆς των, καὶ ἄλλων περιστάσεων.

Εἰς τοὺς φράκτας τῶν χωραφίων καὶ τὰ χανδάκια θὰ εἶδετε σαύρας (γκουστερίτσας), φαντασθῆτε μίαν τοιαύτην σαύραν μήκους 4—8 ποδῶν, καὶ πλάτους ἐνός, καὶ οὗτος εἶναι ὁ Κροκόδειλος. Τὸ δέριμα του εἶναι φολιδωτὸν καὶ ἀλύγιτον ὡς σανίδιον μελανόν εἰς τὴν ῥάχιν, καὶ λευκοκίτρινον εἰς τὴν κοιλίαν· ἡ δὲ οὐρά του εἶναι ὀδοντωτὴ ὡς πριόνιον καὶ τόσον δυνατὴ, ὥστε δι' ἐνός καὶ μόνου κτυπήματος φονεῦει τὸν ἄνθρωπον. Ἔχει τέσσαρας πόδας κοντοὺς καὶ πολλὰ δυνατούς· οἱ ἐμπροσθῖνοι ἔχουσι τέσσαρα δάκτυλα, οἱ δὲ ὀπίσθιοι πέντε, μακρότερα τῶν ἐμπροσθῖνων· ἡ δὲ κεφαλὴ του εἶναι ὡς λόγχη σιδηρᾶ, καὶ τὸ στόμα του μέγα καὶ φοβερόν. Ἐὰν δὲ ἐκτὸς τῶν ὄπλων του τούτων, εἶχε καὶ τὴν εὐκνησιάν τοῦ ὄφεως, (διότι διὰ νὰ στραφῆ πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τ' ἀριστερὰ πρέπει νὰ κίμη μέγαν κύκλον), ἤθελεν εἶσθαι ὁ τρομερώτατος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ κροκόδειλος.

Τὰ αὐγά τοῦ θήλεος εἶναι μεγάλα ὡς τὰ τῆς χηνός, τὰ ὅποια ἐκκολάπτει, οὐχὶ ὡς ἡ ὄρνις καθημένη εἰκοσι καὶ δύο ἡμέρας ἐπάνω εἰς τὰ αὐγά της, ἀλλὰ τὰ χώνει εἰς τὴν ἄμμον, καὶ διὰ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου γίνονται οἱ μικροὶ κροκόδειλοι, ἀφοῦ σπάσωσι τὸ κέλυφος τοῦ αὐγοῦ. Ὅταν δὲ τύχη νὰ μὴ εὕρωσι κατάλληλον τόπον διὰ νὰ χύσωσιν ἐπὶ τῆς ἄμμου τὰ αὐγά των, κατασκευάζουσιν ἐν ὑψώμα στρογγύλον ἀπὸ λάσπην καὶ χαμόκλαδα καὶ φρύγανα. Ἐκεῖ ἐπάνω βάλλουσι μερικά αὐγά, τὰ ὅποια σκεπάζουσι μὲ ἐν στρώμα ἀρκετὰ παχὺ ἀπὸ λάσπην καὶ ξηρὰ χόρτα· ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ στρώμα βάλλουσι ἄλλα αὐγά, τὰ σκεπάζουσι καὶ αὐτὰ ὡς πρότερον, καὶ ἐξακολουθοῦσι κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον μέχρις οὗ θέσωσιν ὅλα τὰ αὐγά, τὰ ὅποια εἶναι ἕως διακόσια χρώματος πρασινωποῦ. Μετὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀλείφουσι πάλιν ὅλον τὸ πρόχωμα αὐτὸ μὲ πηλόν, τὸν ὅποιον στρώνουσι μὲ τὴν οὐράν των, καὶ τοιοῦτοτρόπως κατασκευάζουσιν αὐτὸ ὡς ἓνα μικρὸν φουρνόν, ἢ ὡς μίαν καλύβην ἐνὸς ἄλλου ζώου, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται κάστρω, καὶ περὶ τοῦ ὀπίσου θὰ σᾶς λαλήσω κατόπιν. Καὶ ἤξευρετε διατί λαμβάνει τόσον μεγάλην φροντίδα διὰ τὰ αὐγά ταύ-

τα; διὰ νὰ τὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς ποντικούς, ἀπὸ τοὺς ἰχνεύμους, ἀπὸ τοὺς γύπας καὶ ἄλλα σαρκοφάγα ὄρνεα, τὰ ὅποια κάμνουσι μεγάλην καταστροφὴν εἰς αὐτά. Ἐκτὸς ὅλων τῶν προφυλάξεων τούτων ἡ μήτηρ κάθηται ὡς ἄγρυπνος φύλαξ, μὴ τυχὸν ἔλθῃ ἐχθρὸς τις καὶ τὰ καταφάγῃ. Εἶναι περίεργον, ἀγαπητοῖ μου παιδες, νὰ βλέπητε τοὺς μικροὺς τούτους ἐχθροὺς τοῦ ἀνθρώπου, εὐθὺς ἀφοῦ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὸ αὐγόν, ἡ πρώτη των ὀρμὴ εἶναι ν' ἀκολουθήσωσι τὴν μητέρα των εἰς τὰ ὕδατα, διὰ νὰ τὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον διατρέχουσιν εἰς τὴν ξηράν. Καὶ ἄλλα μὲν τρέχουσιν ἐμπρός, ἄλλα πλησίον της καὶ τὰ περισσότερα ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν της ἢ εἰς τοὺς ὤμους της. Καὶ ὅμως τὰ περισσότερα ταῦτα ζῶα καταστρέφονται ἐνῶ εἶναι μικρὰ ἀπὸ τὰς μεγάλας χελώνας καὶ ἀπὸ τὰ πτινά, ὡς σᾶς εἶπον ἀνωτέρω, διότι ἀλλεως οἱ τόποι ἐκεῖνοι ἤθελον εἶσθαι γεμάτοι ἀπὸ τὰ θηρία ταῦτα.

Τώρα, παιδιά μου, ἐὰν σᾶς ἔλεγε κανεὶς, ὅτι πατὴρ τρώγει τὰ τέκνα του, ἠθέλετε τὸ πιστεύει; ὄχι βεβαίως· καὶ ὅμως εἶναι βεβαιότατον, διότι ἄνθρωποι ἀξιόπιστοι εἶδον τὸν ἄρρῆνα κροκόδειλον κυνηγῶντα τὰ μικρὰ του, καὶ ἀφοῦ τὰ ἔφθανε τὰ κατεβρόχιζεν εἰς τὸ μέγα ἐκεῖνο στόμα του· διὰ τοῦτο ἀφοῦ φθάσωσιν εἰς ἡλικίαν καὶ ἐννοήσωσιν, ὅτι δὲν ὑπάρχει (διὰ νὰ εἰπῶμεν οὕτω), πατρικὴ στοργή, φροντίζουσι νὰ διαφεύγωσι τοὺς πατέρας των· μάλιστα οἱ μικροὶ οὗτοι κροκόδειλοι καταδιωκόμενοι ἀπὸ τοὺς μεγάλους, διὰ νὰ σωθῶσιν ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ἀναβαίνουσι πολλὰ ἐπιδειξίως εἰς τὴν ῥάχιν αὐτῶν τῶν ἰδίων κροκοδείλων, διότι γνωρίζουσιν, ὅτι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶναι ἀσφαλέστατοι ἕνεκα τῆς δυσκνησίας των.

Δὲν θέλει δὲ σᾶς φανῆ ὀλιγώτερον παράδοξον, ὅτι καταπίνουσι καὶ ξύλα καὶ πέτρας, καὶ ὑαλῖα τεθραυτμένα καὶ ἄλλα διάφορα πράγματα, τὰ ὅποια ἐὰν ἔτρωγεν ὁ ἄνθρωπος ἢ ἄλλο ζῶον, ἤθελον ἀποθάνει ἀμέσως· ἀλλὰ μὴ θαυμάζετε, διότι ἡ κατασκευὴ τοῦ τέρατος τούτου δὲν εἶναι ὡς τὴν τοῦ ἀνθρώπου· διότι ἐὰν ὁ ἄνθρωπος κτυπηθῇ εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἀποθνήσκει παρעוθὺς, ἐνῶ ὁ κροκόδειλος, ἐὰν καὶ ὅλον τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἀφαιρέτῃ τις μάχεται φοβερῶς ἐ-

ναντίον τοῦ ἐχθροῦ του καὶ δὲν ἀποθνήσκει εἰμὴ μετὰ τινὰς ἡμέρας. Μόνον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἐὰν κτυπήσῃ τις τὸν κροκοδείλιον δύναται νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἐπι δὲ καὶ μετὰ τῶν ὤμων, ἐὰν πληγώσῃ τις αὐτὸν φονεύεται, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ βεβαιότητος.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ φοβερώτατον τοῦτο ζῶον ἄλλοτε ἔκαμνε μεγάλην θραυσιν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν σήμερον ὁμως, ἐπειδὴ τὸ κυνηγοῦσι διὰ τὸ ἔλαιον, τὴν οὐρανὸν καὶ τοὺς ὁδόντας του, ἔμαθε νὰ διακρίνῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ λοιπὰ τετράποδα, ἐκ τοῦ ὀρθίου ἀναστήματός του καὶ νὰ τὸν φοβῆται. Πλὴν ὅστις ἔχει τὴν ἀνοησίαν, ἢ τὴν ἀτυχίαν νὰ πλησιάσῃ αὐτὸ ἀπροσέκτως, γίνεται βορὰ τοῦ θηρίου τούτου, τὸ ὅποιον ἐπίτηδες διὰ τοῦτο κρύπτεται εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν ἐντὸς καλάμων.

Πολλὰ δύναται τις νὰ διηγηθῇ περὶ κροκοδείλων, καὶ ἤθελα μὲν σὰς ἐχθέσει ἱστορίαν τινὰ μιᾶς μαύρης γυναικὸς καὶ ἑνὸς κροκοδείλου, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ σεις ἐκουράσθητε ν' ἀναγινώσκητε περὶ αὐτοῦ καὶ τόπος πλέον ἱκανὸς δὲν ὑπάρχει, σὰς ὑπόσχομαι νὰ σὰς ἀναφέρω ταύτην εἰς ἓν τῶν ἀκολουθίων φυλλαδίων.

ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΟΙ.

Δύο χωρικοὶ συνοδοιπόροι ἐπέστρεφον ἐκ τοῦ ἀγροῦ εἰς τὸ χωρίον των· καθ' ὁδὸν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν εὔρεν ἐν βαλάντιον γεμάτον ἀπὸ χρυσᾶ νομίσματα, καὶ τὸ ἔθεσεν εὐθύς εἰς τὸν κόλπον του. « Τί ὠραῖον εὔρημα εὔρήκαμεν φίλε! » τοῦ εἶπεν ὁ ἄλλος μὲ χαρούμενον πρόσωπον. — « Ὅχι, φίλε, δὲν εὔρηκαμεν, εὔρον ἐγώ, καὶ τοῦτο διαφέρει πολὺ. » Καὶ μὲ τοὺς λόγους τούτους ἐνόησε, ὅτι εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἀνῆκε τὸ βαλάντιον μὲ τὰ χρήματα, καὶ διόλου εἰς τὸν συνοδοιπόρου του. Θὰ ἰδῆτε ὁμως, ὅτι δὲν ἤργησε νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἀνόητος αὐτὸς διὰ τὴν ἀκραν πλεονεξίαν του.

Ἄφου ἐπροχώρησαν ἀρκετὰ καὶ ἐπρόκειτο νὰ διαβῶσιν ἀπὸ ἐν πυκνὸν δάσος, βλέπουσι μακρόθεν ληστὰς. Τότε ὁ εὐρὼν τὸ βαλάντιον λέγει εἰς τὸν ἄλλον τρέμων· « Ἐχάθημεν! » — Τώρα λέγε

ἐχάθη, καὶ ὄχι ἐχάθημεν, διότι διαφέρει πολὺ τὸ πρᾶγμα· καὶ παρευθὺς ἐχώθη εἰς τὸ δάσος καὶ ἀφῆκε μόνον τὸν σύντροφόν του, ὁ ὁποῖος ἐντρομος ἐκ τῆς παρουσίας τῶν ληστῶν, ἐκβάλλει τὸ βαλάντιον μὲ τὰ χρυσᾶ νομίσματα καὶ τὸ δίδει εἰς αὐτούς, ὅτε ἐπλησίασαν ἀπειλοῦντες νὰ τὸν φονεύσωσι.

Τοιουτοτρόπως, παιδιά μου, ὅσοι φροντίζουσι μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν των, ὅταν εὐτυχωῦσι, δὲν ἔχουσι φίλους διὰ νὰ τοὺς βοηθησωσιν εἰς τὰς δυστυχίας των, καθὼς τὸ ἔπαθε ὁ καὶ εὐρὼν τὸ βαλάντιον, μὴ θελήσας νὰ δώσῃ ἐκ τῶν χρημάτων ἐκείνων εἰς τὸν σύντροφόν του.

ΤΙΣ Ο ΠΛΟΥΤΙΟΣ ΚΑΙ ΤΙΣ Ο ΠΤΩΧΟΣ.

Τίς ἀποθνήσκει πλούσιος; — Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, καὶ μόνον ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὅταν πρὶν ἀποθάνῃ ἀφίνει εἰς τὴν γῆν ὀλίγα ἢ πολλὰ χρήματα ἢ καὶ διόλου, ἀλλ' εἰς τοὺς οὐρανοὺς προητοίμασε θησαυρὸν ἀκένωτον διὰ τῶν ἀγαθοεργιῶν του.

Τίς δὲ ἀποθνήσκει πτωχός; — Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὅσα καὶ ἂν ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ τὸν θάνατόν του, δὲν ἐθησαύρισεν ὁμως εἰς τοὺς οὐρανοὺς, διὰ τῆς ἐλεημοσύνης, διὰ τῆς φιληθροπίας καὶ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν συντάκτην τῆς
« Φιλιστόργου Μητρὸς. »

Κίριε Σακκίβραγε!

Ἐν Πύργῳ τὴν 31 Ἰανουαρίου 1862.

Εἰς τὸ ἀξιόλογον περιοδικὸν σύγγραμμά σας « ἡ Φιλιστοργου Μητηρ » τὸ ὁποῖον καὶ ἐνταῦθα ἀπεδέχθη καλῶς, παρακαλῶ νὰ θεωρῆτε συνδρομητὴν καὶ τὸν Γεώργιον Χ. Μερκούρη· μαθητὴν ἐνταῦθα, θεωροῦντες ὑπεύθυνον ἐμὲ διὰ τὴν συνδρομὴν του, τὴν ὁποῖαν θέλω σὰς ἐμβάσει καθὰ ὀρίζει περὶ τούτου ἡ ἀγγελία σας.

Εἰς τὸ πρῶτον περιμενόμενον φυλλάδιον θέλετε ἐπισυνάψαι καὶ ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα ἀπ' ἀρχῆς, λογιζομένης ἕκτοτε καὶ τῆς συνδρομῆς.

Μετὰ τῆς προσηκούσης πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως.

Ὅλως προθυμῶς.

Γ. Ἡλιόπουλος.

Κύριε!

Σᾶς παρακαλῶ ἵνα μοὶ πέμψητε ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ μετὰ τοῦ ἐξωφύλλου, καὶ ἐξακολουθῆτε νὰ μοὶ πέμπητε τὸ ἀξιόλογον σύγγραμμα « ἡ φιλόστοργος Μήτηρ », καθόσον, ἀφοῦ περιῆλθον εἰς χεῖράς μου καὶ ἀνέγνωσα τοὺς τρεῖς πρώτους ἀριθμοὺς ὑπερευχαριστήθην, ἕνεκα τῶν ἐμπεριεχομένων ἐν αὐτῷ ἠθικῶν παραγγελημάτων· εἰ δυνατὸν νὰ μοὶ πέμψητε τὰ φύλλα ἅμα τῇ παραλαβῇ τῆς παρούσης. Τὴν συνδρομὴν ἀποστέλλω προσεχῶς.

Ἐν Ἐξωχωρίῳ τῇ 30 Ἰανουαρίου 1862.

Δημοδιδάσκαλος Ἐξωχωρίου

(Καρδαμύλης) (ἐπαρχία Οἰτύλου)

Εἰμὶ προθυμώτατος Παναγ. Α. Φιλιππίδης.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκώραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Μυθολογία.—2. Τὸ Θαυματουργὸν κιβώτιον.—3. Οἱ σκύλοι τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου εἰς τὰς Ἄλπεις μετὰ εἰκονογραφίας.—4. Ὁ κύριος Ἀλτεμόντης ἐκθέτει εἰς τὸν Παῦλον ποῖα εἶναι τὰ καθήκοντα μαθητοῦ τέχνης τινός· (τέλος).—5. Περὶ Κροκοδείλου.—6. Οἱ δύο συνοδοπόροι.—7. Τίς ὁ πλούσιος καὶ τίς ὁ πτωχός.—8. Ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν συντάκτην.